

Császár Nóra Noémi: Manómese

Egyszer volt, hol nem volt, még az Óperenciás tengeren is túl, ott, ahol a kismalac túr, falu szélén állt egy kis ház, benne tíz kismanó élt. Ezek a manók összetartottak, boldogan éltek együtt, iskolába jártak és töltötték mindennapjaikat.

A keleti szelekkel veszélyes ellenség lepte el a kis falut és lakóit. Halálos vírus kezdte el fenyegetni már az egész világot. A manócskák hónapokra bezárkóztak, és ki sem tették lábukat a házból. Amikor néha mégis el kellett hagyniuk a biztonságot, maszkkal takarták el arcukat, a vírus ellen védekezve, amitől sokszor fulladoztak.

Történt egyszer, hogy az egyik manó nagyon megbetegedett. Ereje elszállt, a szemei könnyesen csillogtak, forró volt az arcocskája, nem volt étvágya, és csak aludni kívánt. A manók tanakodni kezdtek, hogy mitévők legyenek. Elhívták a manóorvost, hogy tegyen valamit. De a vírus ellen nem létezett orvosság! Lázát csillapították, kiskanállal etették, de a kis beteg nehezen akart gyógyulni. A szeretet és törődés ereje végül leküzdte a vírust.

A betegség ittléte rádöbbsentette őket arra, hogy milyen törékeny a manólét.

A veszély elmúltával óvatosan kilopakodtak és rácsodálkoztak a világra. Azt hitték, kihalt a világ. Dehogyan! Milyen szépek a fák! Kinyíltak a virágok! A méhek is visszajöttek! Táncot járnak! A rigók is itt vannak! Rá is zendítettek koncertjükre! A hangyák is előmerészkedtek! Egymás szavába vágva örömmel kiabáltak a manócskák a sok csoda láttán. A csoda maga az élet volt. A manócskákból teljesen eltűnt a félelem, és újra iskolába kezdtek járni. A fiú manók az egész délután végig focizták a sportpályán. Felszabadult a manók világa. A szabadság érzése előntötte a kis lelkeket. Értékessé vált az életük, minden apróságnak nagyon tudtak örülni.

A bezártság alatt sokat olvastak, képes könyveket nézegettek a manócskák. Az egyik könyvben egy hatalmas tavat fedeztek fel, és állandóan azt nézegették. Az élővilágát, a benne úszkáló halakat, a vadkacsákat, a hattyúkat. A partja telis-tele volt náddal, némelyik óriásinak tűnt a kis manócskák méretéhez képest. Vágyakozva szemlélték a vitorlásokat, a pancsoló manócsaládokat, a jégkását áruló felnőtt manók gépezetét. A sok színes kép teljesen magával ragadta a kicsi manókat. Minden álmuk a nagy víz körül forgott. Éjjel-nappal csak a nagy vízről beszéltek. Mama manó megígérte nekik, hogy ha szorgalmasan tanulnak és szót fogadnak, egyszer elviszi őket oda, ahová annyira vágnak.

Eljött a NAGY nap, és a manócskák útra keltek a tóhoz, amit Balatonnak hívtak. Nagyon sokáig tartott az út, sokszor kérdezték is, mikor érünk már oda, végül fáradtan, éhesen megérkeztek. Csodálatos hét következett számukra. Úsztak, pancsoltak, labdázta a vízben, minden pillanatot élveztek. Hálásak voltak manó mamának, hogy örökre szóló élményt szerzett nekik.

Ha a vírus tovább élt volna, az én mesém meg sem született volna. Itt a vége, fuss el véle.

(Gyermekvédelmi Központ Szabolcs-Szatmár-Bereg Vármegye Mátészalka,
Csabagyöngye Lakásotthon Nyíregyháza)